

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

เพิ่มน้ำหนักให้คำพูด

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๑๒ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๒ บาท ๓ สตางค์
ดอลลาร์ได้ ๓๒ ดอลลาร์

คราวนี้เป็นคราวที่พี่น้องทั้งหลายจะได้เห็นความฟื้นฟูแห่งชาติไทยของเรา ด้วย
สมบัติต่าง ๆ ซึ่งเป็นน้ำใจของพี่น้องชาวไทยเองบริจาคมาด้วยความรักชาติ ขอให้ต่าง
คนต่างตั้งอกตั้งใจ มีมากมีน้อยเอาเถอะ เราทำเพื่อชาติของเรา มีมากมีน้อยจะไหลเข้า
ไปสู่มหาสมุทรใหญ่คือคลังหลวงของเรา มาสมุดของประเทศไทยเราได้แก่คลังหลวง
ลงที่นั่นแล้วตายใจ ๆ นอนหลับสนิท เงินอยู่ในกระเป๋าเราไม่ได้สนิทนะ อันนี้เป็นที่
สนิทตายใจกันทั้งประเทศเลย หลวงตาพิจารณาเต็มกำลังแล้วจึงได้ประกาศให้พี่น้องทั้ง
หลายทราบ จิตใจของเราให้มีไว้ตายตัว ๆ แม้แต่ในบ้านอย่างนี้เงินที่เป็นหลักใหญ่
เขาไม่แตะนะ เขาจะเอาปลีกย่อยออก ซ้อนนั้นซ้อนนี้ต่าง ๆ เขาไม่ไปแตะสมบัติกองใหญ่
ครอบครัวเหี้ยมเรื้อนแต่ละครอบครัวที่เขาเป็นหลักมีเกณฑ์ เขาไม่ไปแตะสมบัติส่วนใหญ่
ของเขา เขาจะเอาส่วนย่อยออกซ้อนนั้นซ้อนนี้จับจ่ายนั้นนี้ หลักใหญ่ส่วนใหญ่ของเขาเขา
ไม่แตะนะ

อันนี้เราก็เหมือนกัน คือหลักใหญ่ของเราได้แก่คลังหลวง จึงต้องเสาะแสวงมาก
เวลานี้ เพราะหลวงตาเป็นผู้ไปดูเอง ไปดูในหัวใจของชาติเอง จึงประกาศด้วยความถึง
ใจทุกอย่าง ไม่ได้ประกาศเลื่อน ๆ ลอย ๆ เราถึงได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ
ตลอดมา ทองคำเป็นจุดมุ่งหมายอย่างยิ่งในชาติไทยของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างทำการซื้อ
การขายที่ไหนประเทศใดเมืองใดนี้ มันก็ไม่ผิดที่เรากำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว ถ้ามอง
ตามจุด ๆ ไปเลย เช่นอย่างทองคำไปดูเสียหมดเรียบร้อยแล้ว ออกมาก็ไปคุยกันเฉพาะ
สองต่อสอง คนนี้เขาเป็นคนรักษาสสมบัติคือทองคำโดยเฉพาะ เป็นผู้ใหญ่อยู่ในนั้น เขา
เชิญเราเองเข้าไปดูก็ต้องมีความมุ่งหมาย

เราเห็นเจตนาของผู้รักษาสสมบัติของคนทั้งชาติด้วยนะ เจ้าหน้าที่ผู้นี้เป็นผู้ใหญ่
เป็นผู้รักษา ความรับผิดชอบอยู่ในคนนี้ทั้งหมด แล้วเขาก็นิมนต์เราไปดู ถ้าเขาไม่มี
ความมุ่งหมายที่จะอาศัยซึ่งกันและกันเขาจะนิมนต์ไปอะไร เราก็ไม่ได้เคยคิดว่าเราจะ
ได้ไปดูอันนี้นะ เราก็ไปมอบทองคำ ดอลลาร์ ธรรมดา เป็นครั้งแรกวันนั้น พอมอบ
เสร็จเรียบร้อยแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง เขาก็มานิมนต์เลย เราจึงได้เข้าไปดู ไปดูจริง ๆ ตาม
ที่เขานิมนต์ พอเขานิมนต์เราก็ทราบทันทีเลย เราก็ตามเขาไปดูละเอียดลออทุกซอกทุก

มุมมองของทองคำที่ไว้ เราไปดูหมดทุกสิ่งทุกอย่าง เขาพาไปดูหมด พอออกมาแล้วเราก็มองไปคุยกันโดยเฉพาะ คนอื่นเขาไม่มาเกี่ยวข้อง มีแต่เราสองต่อสองไปคุยกันโดยเฉพาะ

เราถามว่าทองคำเหล่านี้ประเทศไหนมีเท่าไร ๆ เพราะประเทศเขตแดนแต่ละประเทศมันเกี่ยวโยงกันด้วยการซื้อขายทุกสิ่งทุกอย่าง ประเทศใหญ่เท่าไรยิ่งมีความจำเป็นมาก เราจึงต้องถามตามจุด เขาก็บอกจริง ๆ ตามจุดไม่ผิดเลยนะ เมื่อนั้นมีเท่า นั้น ประเทศนั้นมีเท่านั้น ๆ รวมแล้วก็มาหาประเทศไทยเรา มีเท่าไรเราก็มอง ได้ความชัดเจนทุกอย่างแล้วถึงได้ออกมา ผิงหัวใจตลอดเลย ด้วยเหตุนี้เองจึงได้มาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่าหัวใจของเราเป็นยังไง ผู้ไปดูหัวใจของชาติไทยเราก็คือหลวงตาเอง พี่น้องทั้งหลายก็เชื่อว่าเราเชื่อตัวเองเราเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วที่ไม่มีอะไร เขาก็เชื่อ แล้วเราก็มองด้วยความสนใจจริง ๆ เขาเชื่อเราเขาก็บอก เราได้ดูแล้วก็ผิงใจ แล้วก็ออกมาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากันว่า หัวใจของชาวไทยเราเวลานี้รู้สึกว้าวกบพร่องในทางทองคำ จึงต้องได้วิ่งเต้นชวนชวายน

ทองคำกับดอลลาร์มันไปตามกัน มีความจำเป็นเคียงข้างกันไป ดอลลาร์มีมากมีน้อยเท่าไรก็เป็นเครื่องประกันชาติไทยของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างประกันไว้ ๆ ที่ทองคำไว้โน้น ๆ ก็เพื่อประกัน การซื้อขายติดหนี้ติดสินเขา เขาก็ต้องเอาทองคำเป็นประกันเอาไว้ ประเทศไหน ๆ ผากไว้ที่ไหน มีความจำเป็นยังไง ก็คือทองคำประกันไว้ นี้เมืองไทยของเรา ไว้ใช้ในเมืองไทยโดยเฉพาะมีเท่านี้ ก็เพื่อประกันเมืองไทยของเรา แต่รู้สึกว่าการเมืองไทยของเรานี้ด้อยสมบัติที่ประกันชาติของตนเองอยู่มากพอสมควร ด้วยเหตุนี้เองหลวงตาจึงได้มารบกวณพี่น้องทั้งหลาย ให้ทราบว่าหัวใจของชาติไทยเราเวลานี้กำลังบกพร่องด้วยทองคำเป็นอันดับหนึ่ง ดอลลาร์เป็นอันดับที่สอง ส่วนเงินสดนั้นดั่งที่เคยกพูดให้ฟังแล้ว จึงขอให้พากันตั้งอกตั้งใจทุกคนนะ

หลวงตาช่วยชาติคราวนี้ เรียกว่าช่วยเหมือนที่เราช่วยเราที่แรก เป็นแต่เพียงว่านี้เป็นแกงหม้อใหญ่ยกหนักมาก เชื่องช้า ไม่ได้ตามความมุ่งหมายดังที่เราช่วยเรา เราช่วยเราเป็นคนคนเดียว จะเป็นจะตายก็เราคนเดียวซัดกันเลย ดังที่เล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟังนั้นละเราช่วยตัวเองก็ช่วยแบบนั้น ทีนี้เวลามาช่วยชาติก็เหมือนกัน ชาติใหญ่เราก็ใส่เต็มกำลังของเราทุกด้าน ถึงคราวจะเป็นจะตายเราจะไปเลยเทียว ตายก่อนพี่น้องชาวไทยเรา ให้เราขาดครั้นคร้ามต่อข้าศึกศัตรูที่จะมาทำลายสมบัติของชาติไทยเรานี้ทำลายไม่ได้ เมื่อสมบัติเหล่านี้ยังเกี่ยวโยงกับหลวงตาดังเวลานี้ละ เวลาชวนชวายนสมบัตินี้เข้าสู่คลังหลวง ใครจะมายุ่งของเราไม่ได้เลย เรียกว่าคอขาดตรงนี้พูดง่าย ๆ เอาตรงนี้เลย

เพราะฉะนั้นเราถึงได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายด้วยความถึงใจทุกอย่าง ๆ เราช่วยจริง ๆ ช่วยชาติ ถึงคราวตายเราต้องไปก่อนคนไทยทั้งชาติเลยเราไม่ถอย เราออกหน้าทัพเลย คอขาดก่อนเพื่อนเลยเทียว นี่ละเรียกว่าช่วยชาติบ้านเมืองเราช่วยอย่างนี้ เราไม่ได้ช่วยเล่น ๆ เพราะฉะนั้นจึงได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบด้วยความถึงใจเพื่อชาติไทยของเราทั้งชาติ อยู่ในจุดเดียวกันหมด ถ้าถ้อย ๆ ตรงนี้ เงินทองข้าวของเราอยู่ในกระเป๋ามากน้อยเพียงไรไม่ได้สำคัญนะ ถ้าลงอันนี้จมแล้วไปด้วยกันหมดไม่มีอะไรเหลือเลย อันนี้ยังอยู่-ยังอยู่ได้นะ มีเงินสตางค์หนึ่งก็อยู่ได้ มีเท่าไรก็อยู่ได้ทั้งนั้น อันนี้พาอยู่ อันนี้พาไป อันนี้พาจม อันนี้พาฟื้นฟู จึงต้องเอาตรงนี้ให้

เวลานี้เป็นเวลาที่เรานำชาติ เราจึงต้องได้ฝ่าฝืนอุปสรรคต่าง ๆ ที่มีมากน้อยประจำอยู่ตลอดเวลา เราต้องช่วยกันตลอดเวลา เราเป็นเจ้าของสมบัติต้องรักษาตลอดเวลา เข้มงวดกวัดขังไปตลอดเช่นเดียวกัน เราจะอ่อนข้อไม่ได้ เราเป็นเจ้าของสมบัติ อย่าอ่อนแอต่อโจรผู้ร้ายที่จะเข้ามาปล้นชาติปล้นบ้านปล้นเมืองสมบัติของเรานี้ บอกว่าถ้าคนไทยยังไม่ขาดหมดแล้วอย่าเข้ามา ให้อ่างอย่างนั้นนะ เข้ามาก็ต้องคอขาด คอเขาไม่ขาดคอเราต้องขาด มหาโจรมาปล้นบ้าน ชาวบ้านจะหมอบให้เขาเหยียบคออยู่ได้หรือ ต้องฟัดกันเต็มเหนี่ยว

อย่างหลงตาบัวนี้พูดตรง ๆ ดังที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง คำพูดเหล่านี้ไม่ได้เป็นคำหยาบนะ เป็นคำเด็ดเดี่ยวเฉียบขาด สมมุติว่าเราอาบน้ำอยู่ในห้องน้ำปะหำปะควยออกอาบอยู่นั้น พอว่าโจรมาปล้นบ้านแล้ว ไหนเท่านั้น โอ้ย ไม่นุ่งผ้านะ โดดออกเลยซัดเลย คว้าอะไรไม่ทันมีแต่หมัดก็ซัดกันเลย หมัดเราไม่พอไปยืมหมัดหมามาใส่กับมัน ทีแรกก็หมัดกำปั้นมันเสียก่อน หมามันมีขามันก็มีกำปั้นหรือหมัดด้วยกัน ยืมหมัดหมามา หมัดหมาไม่พอฟาดเอาหมัดบนหลังมันมา หมัดมันเต็มหลัง นี่ละพวกโจรมันแตกตรงนี้ ตรงหมัดหมามาก ๆ ใส่หัวมันเข้าไปนี่ยิ่งกว่าต่อ แดกฮือเลย นั่นเห็นไหมความเด็ด

เราพูดอะไร ๆ นี่ท่านทั้งหลายอย่ามาคิดว่าเราพูดหยาบพูดโลนนะ เราไม่มีพูดจริง ๆ เรื่องธรรมต้องตรงแนวเลย อะไรมีน้ำหนักมากอันนั้นจะออกมาทันที น้ำหนักเพื่อต่อสู้ เช่น หมัดเบาเพิ่มหมัดหนักเข้าไป นี่ละคำพูดให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ เราไม่มีพูดจริง ๆ ที่จะพูดแบบโลก ๆ เขาพูด เราไม่มีในเจตนา ไม่มีเลย มีแต่น้ำหนักของธรรม เหตุผล อะไรเป็นหลักเกณฑ์ที่แน่นอน อันนั้นจะออกมาก่อน อันไหนมีน้ำหนักมากอันนั้นจะออกมาก่อน ๆ น้ำหนักอันนี้มันเกี่ยวโยงไปกับอะไรก็ต้องเป็นไป เกี่ยวโยงไปกับหมากับหมัดอย่างนี้ ก็ไปเอาหมัดหมามา เพิ่มกำลังเข้าไป เพิ่มน้ำหนักเข้าไป

เพียงกำปั้นของเราหมัดของเราไม่พอ แล้วอะไรมีอยู่ที่ไหน หมัดหมามีอยู่ที่ไป ยืมหมัดหมามา หมัดหมามีทั้งตีนของมันต่อยด้วย ขูดด้วย มีทั้งหมัดบนหลังมันก็ชด์ กันเลย นี่โลกเขาว่าหยาบนะ เราไม่เคยมี เราไม่มีจริง ๆ จะพูดอะไรออกมาจะเป็น เรื่องธรรมล้วน ๆ คือน้ำหนักออกก่อนเลย เช่นอย่างยกโคตรนั้นมาโคตรนี้มา นั่นคือน้ำหนักใหญ่ของพวกเราคือโคตรของเราใช้ไหม เพราะฉะนั้นจึงยกมา โคตรเขาก็ตาม โคตรเราก็ตาม ขอให้มน้ำหนักเราเอามาทั้งนั้นแหละ ไม่ว่าโคตรเขาโคตรเรา เอาน้ำหนักมาเพื่อชัชชนะ ความหมายว่าอย่างนั้นนะ

พี่น้องทั้งหลายให้จำเอาไว้คำพูดของเรา จะไม่มีเรื่องโลกแบบสกปรกโสภณที่มา ชยชัยกันดมกันอยู่ตลอดเวลา ท่านพูดอย่างนั้นท่านพูดอย่างนี้ ท่านพูดหยาบโลน ท่านพูดดูดำ เอามาขยักกันดมกันแล้วจุมกของท่านทั้งหลายละเหม็น จุมกเราไม่เหม็นเราไม่ไปดม เราเอามาเป็นเครื่องประกอบบรรณธรรมที่จะก้าวเดินต่างหาก เราไม่ได้เอาเรื่อง ของโลกของกิเลสสกปรกมาพูด กิเลสสกปรกมันทำลายโลก ธรรมะที่โลกสมมุติว่า สกปรกนี้เป็นคุณต่อโลกนะ เป็นน้ำหนักเครื่องกำจัดความสกปรกทั้งหลายที่ป้องกันตัว มันว่ามันสะอาดที่สุด ก็คือกิเลส ตัวสะอาดที่สุดคือกิเลส ในสายตาของธรรมตัวสกปรก ที่สุดคือกิเลส มันแก้กันตรงนี้นะ

เพราะฉะนั้นน้ำหนักคือน้ำที่สะอาด จึงชะล้างลงไปอย่างหนัก ๆ กิเลสมันหา เรื่องว่าสกปรก ตัวมันสกปรก น้ำที่สะอาดจะชะล้างลงไปมันไม่ยอมให้ชะล้าง มันคัด ค้านต้านทานเอาไว้ จำเอาไว้นะ นี่ละธรรมดูหมตดูกิเลส ถ้าไม่อย่างนั้นแก้กันไม่ตกแก้ กิเลส เพราะกิเลสมีแต่ตัวสกปรกทั้งหมดเลย ตัวสะอาดไม่มีเลย ธรรมสะอาดล้วน ๆ เพราะฉะนั้นมันจึงเข้ากันไม่ได้ แล้วก็เข้าศึกกันตลอดมา ด้วยเหตุนี้เองเราจะชำระ ชักฟอกจิตใจของเราทางบุญทางกุศล การให้ทาน บำเพ็ญศีล ภาวนา กิเลสจึงกั้นทาง หวงห้าม นี่เท่ากับว่าจะเอาน้ำที่สะอาดไปชะล้างมัน มันไม่ยอมให้ชะล้าง

ความตระหนี่ถี่เหนียวคือความสกปรก หนาแน่นมันคงไม่มีอะไรเกินนี้ ทำโลกให้ ล่มจมเพราะความเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ก็คือตัวนี้เอง ตัวกิเลสนี้เอง ธรรมไม่มี ธรรมนี้ เสียสละ มีมากมีน้อยเฉลี่ยเผื่อแผ่กันไป แม้แต่สัตว์ในวัดเราในบ้านของเรา เราก็กี่เสี่ยง มันอยู่ตลอดเวลาใช้ไหมละ นั่นละความเสียสละ สัตว์ก็รักเจ้าของ ดูซิในวัดเราไป ที่ ไหนสัตว์มันกลัวคนเมื่อไร เรายังสนุกดู โอ ความตายใจ แน่ ความตายใจ นอกจากไม่ ทำลายเขาแล้วยังให้อาหารเขากิน ไปที่ไหนขี้เยี้ย ๆ เขาไม่ได้กลัวเรา นี่ละอำนาจของ ธรรมลงไปตรงไหนสัตว์ตายใจ ๆ

ถ้าอำนาจของกิเลสมีแต่จะด้อมจะมองจะฆ่าจะฟันจะทำลาย สัตว์ทั้งหลายแตกฮือ ๆ ยักษ์ไปไหนสัตว์แตกฮือ ๆ เลย ถ้าธรรมไปที่ไหนสัตว์ห้อมล้อมเย็น ดูเอาในวัดนี้ก็รู้

เราเดินไปแต่ละวัน ๆ เช่น เข้าไปในครัวไปหาดูสัตว์นี้แหละ เราชักสัตว์มากนะ ไปที่ไหนดูทุกแห่งทุกมุมดูสัตว์ด้วยความเมตตาสงสาร เมื่อเข้าเดินจงกรมอยู่ มันมาจากโน้นแหละ มาจากในครัว พวกนั้นพวกบริษัทบริวารของกระต่าย เลี้ยงดูกระต่ายตลอด กระต่ายมันกินอิ่มแล้วมันก็ออกมา เราเดินจงกรม บ๊ีบ ๆ มานี้ มึงมาอะไรไอ้ นี้ มาขุดนั่นบ๊ีบ ๆ ขุดนี้บ๊ีบ ๆ แล้วก็ไปกินอาหาร สักเดี๋ยววิ่งบึ่งเข้าโน้นเลย โอ้ มึงไปหาบริวารพวกบ๋อยมึงเธอ ไปเสีย วิ่งบึ่งเลย เข้าครัวเจียบเลย ป่านนี้ยังไม่เห็นหน้ามา

ออกจากนั้นก็มานี้ออกจากนี้เข้านั้น นี่เราเห็นความชุ่มเย็นของสัตว์ เราดูซิไปที่ไหนเหมือนกันหมดนะในวัดนี้ นี่คือการชุ่มเย็นความตายใจของสัตว์ที่มนุษย์มีธรรมในใจ นี่ละอำนาจแห่งความเสียสละ แห่งความเมตตา ไปที่ไหนเป็นที่เป็นที่นอนกันได้หมด อย่ามาพูดเรื่องชาตินั้นวรรณะนี้ มันพวกกิเลสเหยียบย่ำหัวใจกันให้บอบช้ำต่างหากนะ ท่านทั้งหลายให้จำให้ดี เหยียบย่ำทำลายกันด้วยความดูถูกเหยียดหยามเขา คนนั้นเป็นคนบ้านนอก คนนี้เป็นคนในเมือง พ่อมึงเป็นคนในตุ่มในไหหรือ เนอะ เห็นไหม มันตอบกัน มันเอากันอย่างนั้นนะ ว่าคนนั้นเป็นคนบ้านนอก คนนี้เป็นคนในเมือง โคตรพ่อโคตรแม่มึงเกิดอยู่ในตุ่มในไหหรือ นั่นมันตอบกันเข้าใจไหม มึงก็เกิดจากท้องแม่เหมือนกัน มาอวดทำไมบักสันพรา ว่างั้นเลยเข้าใจไหม

นี้แหละเขาเรียกว่าบทหนักเข้าใจไหม เราไม่ได้พูดเป็นคำหยาบนะ เอาบทหนักใส่กัน มาหาเรื่องใส่เขายังไง เขาก็เกิดจากท้องพ่อท้องแม่เหมือนกัน ทุกคนเกิดมาจากท้องแม่นั้นแหละ เกิดออกมาเป็นผู้เป็นคน แล้วหาเรื่องว่าคนนี้เป็นคนบ้านนอก คนนั้นเป็นคนในเมือง คนนี้เป็นคนในตุ่มในไหมันไม่ว่า ไม่มี ไม่มีเราก็ลากมาซิ โคตรพ่อโคตรแม่มึงเกิดในตุ่มในไหหรือ มึงก็เกิดในท้องแม่เหมือนกู มึงมาอวดเก่งทำไม ว่างั้นซิ ตอบกัน

นี่ละการดูถูกเหยียดหยามกันอย่างนี้เป็นการทำลายหัวใจกัน อย่างนำมาใช้นะที่น้องชาวพุทธเรา ผิด ใครสูงใครต่ำอะไร กรรมเป็นของตัวทุกคนเต็มตัวทุกคน ๆ ไม่มีใครยิ่งหย่อน ฝากกันไม่ได้นะ ไปแบ่งสันปันส่วนกันไม่ได้ กรรมดีกรรมชั่วจะติดตัวมาเต็มตัว ๆ มาทุกคน ๆ เลย เราไปบังคับเกิดเองไม่ได้ อำนาจแห่งกรรมพาให้เกิด ถ้ามีกรรมชั่วเกิดเป็นสัตว์ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้ที่ชั่วช้าลามก เป็นความทุกข์ทรมานมาก ไม่เกินกว่าคนที่มีความเป็นบาปหนาสาหัสมาก

คนมีกรรมดีนี้ไปเกิดที่ไหนก็ดี ๆ ตลอด ดีขึ้นไปเรื่อย ๆ ดีเพราะกรรมดีกรรมชั่วของคนแต่ละคนต่างหาก ไม่ได้ดีด้วยการดูถูกเหยียดหยามเขา ถ้าดูถูกเหยียดหยามเขาแล้วได้ไปสวรรค์นิพพานหยก ๆ เอ้า พวกนี้ใครจะดูถูกเหยียดหยามกันในศาลานี้ เอ้า ดูถูก พอดูถูกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้วไปสวรรค์หยก ๆ ถ้าไปไม่ได้แล้วระวังหนังสะตึกนะ

หนังสือตีกลวงพ้อมีอยู่ คอยปราบพวกโจรผู้ร้ายมันรังแกกัน พวกเหยี่ยวเข้ามาจะมารังแกสัตว์ จะมาโฉบเอาสัตว์ หนังสือตีกลวงเราไล่ขนาบเอาหลงทิศไปเลย

อันนี้ก็ใครจะมาดูถูกกันในศาลานี้ คนนี้มาจากบ้านนั้นเมืองนี้ คนนี้เขาสูงเขาเด่น คนนี้มาจากบ้านนอกบ้านนา ตาสีตาสายอยู่ตามท้องนา มาประกาศให้หลวงตาบ้วนนี้ ประกาศแล้วแจะไปสวรรค์สด ๆ ร้อน ๆ หรือ เอา ไปให้เราดู เราจะถือหนังสือตีกลวงไว้ พอโดดขึ้นไปตกลง โดดขึ้นไปหลายครั้งหลายหน ปากมันฟาดคาบดินเลย นั่นละหนังสือตีกลวงเราจะฟาดตรงนั้น เอาให้มันชี้แตกโน่น คนเก่งไม่เป็นท่า มันเก่งแต่ปากมันเฉย ๆ อวดดีอวดดีอวดเยอหยิ่งจองหองต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เหยียบหัวใจเขาไปหมายจะยกตัวขึ้น มันยกไม่ได้ กรรมไม่อำนวยจะไปยกได้ยังไง ขอให้ทำดีเถอะ ไม่ยกก็ขึ้นเองคนเราถ้ามีกรรมดี ถ้ามีกรรมชั่วเยอหยิ่งจองหองเท่าไร ยิ่งต่ำลง ๆ อย่างนำมาใช้นะในประเทศไทยของเราเป็นเมืองพุทธ

พระพุทธเจ้าไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามชาติชั้นวรรณะเคยมีมาแต่ครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้าเปิดอกหมดเลย ศากยบุตรว่าฉัน ถ้ามาบวชเป็นพระไม่ว่าจะสกุลใดตั้งแต่พระราชามหากษัตริย์ลงมาถึงพ่อค้าประชาชนคนธรรมดา เป็นศากยบุตรเหมือนกันหมด ให้สิทธิเสมอภาคในความเป็นมนุษย์ผู้สวดยกรรมด้วยกันหมด นั่นเห็นไหม นั่นละพระพุทธเจ้าของเรา แล้วเป็นยังไง ใครนาโลกได้มากกว่าพระพุทธเจ้า มีไหม ไม่มีใครนาได้ นั่นเห็นไหม เก่งขนาดไหน เราจะเอาความเยอหยิ่งจองหองมาแข่งพระพุทธเจ้าก็มีแต่จม ก็เท่ากับเทวทัตแข่งพระพุทธเจ้า เป็นยังไงเทวทัต จมนั่น เราอยากเป็นเทวทัตก็เอาแข่งศาสนาการสอนที่ถูกต้องของพระพุทธเจ้า แล้วเที่ยวดูถูกเหยียดหยามกัน หากัดคนนั้น หาเหยียดคนนี้ ดูถูกเหยียดหยามกัน แล้วพวกนี้มันจะเป็นอาจารย์ของเทวทัตนะ มันจะจม พวกมันจำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ เอาละพอ

โยม ขอโอกาสถามเรื่องอาหาร ๔ อย่าง ที่พระสารีบุตรกราบทูลพระพุทธเจ้า มีอาหารที่กินเข้าไปธรรมดา แล้วก็ผัสสะกับอายตนะ มโนสัญญาเจตนาหารนี่คืออะไรคะ

หลวงตา มโนสัญญาเจตนา คือ สัมผัสทางจิตใจเข้าใจไหม เราก็อ่านมาหมดแล้ว เหล่านี้ พอพูดอย่างนี้ถึงระลึกได้ มันลึ้มมันนานแสนนาน

โยม แล้วอาหารสำหรับเวียนว่ายตายเกิด

หลวงตา อาหารเวียนว่ายตายเกิดก็ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา ก็ครอบไปหมดแล้วแหละ มโนสัญญาเจตนาหาร คือ อาหารที่เข้าไปในจิตๆ หล่อเลี้ยงจิตๆ พูดง่าย ๆ ว่า หลอกจิตให้คืบตามไป อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา

โยม เณร ๗ ขวบได้ยินแล้วสำเร็จอรหันต์

หลวงตา ได้ยินแล้วสำเร็จอรหันต์ เราก็ปีแล้วยังไม่สำเร็จ อ้าว. มันต้องอย่างนั้น ชี มันต้องรับกันชิ เณร ๗ ขวบ สำเร็จอรหันต์แล้ว เราก็ปียังไม่ได้สำเร็จ สำเร็จแต่หันไปทางนั้นก็เป็นมอน หันมาทางนี้ก็เป็นเสือ หันไปทางไหนมีแต่โกโก้ กาแฟ มันไม่ได้หันไปหาบรรพต นิพพาน มันจะสำเร็จยังไง เณรแกหันได้สำเร็จบรรพต นิพพาน ว่าอะไรแต่เณร ๗ ขวบ มีกี่เณรสำเร็จ ๗ ขวบ กิจจสามเณร บัณฑิตสามเณร โอ๊ย. หลายสามเณรนะ ที่สำเร็จ

โยม องค์กรนี้แหละคะ บัณฑิตสามเณร

หลวงตา นั่นแหละ ก็ตั้งแต่คนรู้จักดีจักชั่ว บาป-บุญแล้ว นั่นละบรรพตนิพพาน ขึ้นพร้อมแล้ว เพราะฉะนั้นอายุ ๗ ขวบ รู้เรื่องทุกสิ่งทุกอย่าง พร้อมกับอุปนิสัยปัจจัยที่เตรียมจะออกแล้ว ฟุ้ง รู้ได้เร็ว หลายเณรนะ เราจำไม่ได้ แต่ก็เรียกว่าท่านเป็นผู้พร้อมแล้ว อุปนิสัยนั้นพร้อมแล้ว พออายุตอนที่จะเป็นเครื่องส่งเสริมกันพร้อมเมื่อไรก็สำเร็จได้เลย ตั้งแต่ ๗ ปีไปแล้ว เรียกว่าเป็นผู้พร้อมแล้วที่จะบรรลุบรรพตนิพพานสำหรับนิสัยปัจจัยของผู้เช่นนั้น สำเร็จได้เลยไม่มีปัญหาอะไร พวกเรานี้มันเป็นอีกแบบหนึ่ง ร้อยปีตายแล้ว มันก็อย่างเก่ามันไม่สำเร็จอย่างท่านพูดแหละ ถ้าสิ่งที่ท่านไม่พูดมันสำเร็จง่ายเหลือเกิน ปู้ปี้บ สำเร็จแล้ว พวกเราอะอะ สำเร็จแล้ว

อย่างท่านอาจารย์สิม ท่านไปอยู่ถ้ำพระเวส เราก็เคยไปถ้ำพระเวส ไปดูสถานที่ที่จะไปพัก มันมีแต่หินปูน ถ้ำยาว โลงตืออยู่ แต่หินปูนตอนนั้นเราเข้าไปนอนหินปูน มันจะรู้สึกในตัวไม่สะดวกเราก็ไม่อยู่เสีย ที่นี้ก็ท่านก็อยู่ที่นั่นแหละที่ถ้ำพระเวสท่านเป็นใช้มาลาเรีย เป็นบ้าไปเลยของเล่นเมื่อไร มาลาเรียขึ้นสมอง ท่านก็เป็นมาลาเรียหนัก พอเบาบางท่านก็ออกบิณฑบาต บ้านแฉ่งนี่ละเราจำได้ ก็มีแต่บ้านแฉ่งบ้านเดียวที่บิณฑบาต ส่วนมากเวลาพระท่านไปอยู่ที่ถ้ำพระเวสจริง ๆ แล้ว เขาจะไปส่งอาหารถึงกลางทาง เพราะทางมันตั้ง ๔-๕ กิโลเมตร อยู่ เอ. ไมใช่ ๔-๕ กิโลเมตร น่าจะไกลกว่านั้น เราก็ไปดูร้านที่เขาทำไว้สำหรับพระท่านอยู่บนภูเขาลงมารับบิณฑบาตกลางทาง เขานำอาหารรวมกันแล้วผู้หนึ่งนำไปส่ง อาหาร ๒-๓ คนไป ส่วนมากจะมีแต่ผู้ชายไป ท่านรับบาตรเสร็จเรียบริ้อยแล้วท่านก็ขึ้นเขา

อันนี้ท่านอาจารย์สิมท่านก็ไปพักอยู่ที่นั่น พอค่อยยังชั่วแล้วท่านก็ลงไปบิณฑบาต ฟาดลงถึงบ้านแฉ่งนั่น ท่านก็เข้าใจว่าท่านสำเร็จแล้ว สำเร็จขึ้นมาลาเรียเข้าใจไหม พอไปบิณฑบาต แต่ก่อนเขาไม่ได้มีโรงสงโรงสืออย่างนี้นะ เขามีครกกระตืออง เขาเรียกครกมอง ตำข้าวนั่นนะ ไปเห็นผู้หญิงเขาตำข้าวอีกที่ก็อยู่ เป็นแห่งๆเป็นบ้านๆ ของใครของเรา สะพายบาตรไปถามเขาสำเร็จหรือยัง ที่นี้เขาก็ไม่รู้เรื่องว่าสำเร็จอะไร โอ๊ย.อธิบายเสียจนจะไม่ได้ฉันจึงหัน กว่าจะกลับนะ ต่อไปเขาก็รู้เรื่องราวว่าท่านเป็นไข้มาลาเรีย

เรียกว่าเป็นบ้าว่างั้น พอไปเขาก็นัดกันทั้งบ้านเลย เพื่อจะไม่ให้ท่านเสียเวลาบิณฑบาต แล้วกลับไปฉันทัน ถ้าใครว่ายังไม่สำเร็จแล้วท่านจะสอน โอ๊ย สឹมไปเลย สឹมฉันทัน เขาก็เลยนัดกันสำเร็จกันทั้งบ้านเลย หมูหมาเปิดไก่ สำเร็จไปด้วยกันหมด หมาเห่าว้อ ๆ ก็สำเร็จแล้ว ไม่สำเร็จยังไม่เห่าหมาพวกนี้ละ เวลาทางนั้นถามว่าสำเร็จอะไร ก็ใส่เขาอยู่ อย่างนั้น สอนเขาให้เขาสำเร็จ ทีนี้พอเขาสำเร็จแล้วท่านก็ไปฉันทัน ทีนี้เวลาไปไหน สำเร็จแล้วยัง นี่เวลาท่านมาถามพวกเราสำเร็จแล้วยัง ทางนี้จะตอบว่าไง เอ้า ว่ามา

โยม ถ้าหลวงพ่อสឹมถามก็ต้องตอบว่าสำเร็จแล้ว แต่ถ้าพ่อแม่ครูอาจารย์ถาม ต้องบอกว่ายัง จะได้สั่งสอนไปให้สำเร็จ

หลวงตา ก็ตะกั๊นก็พูดแล้วเรื่องสำเร็จเสียสำเร็จหมอน ก็ยังบอกแล้วเข้าใจไหม สำเร็จเสียสำเร็จหมอน สำเร็จโกโก้กาแฟนี้สำเร็จตลอด ในครัวเรามีตั้งแต่พวกสำเร็จทั้ง นั้นแหละเข้าใจไหม ถ้าท่านถามมาให้ตอบอย่างงั้นละ สำเร็จแล้วให้ว่าอย่างงั้นพอ ท่าน จะไม่เสียเวลานะ

ท่านอาจารย์สឹม โอ๊ย กล้าหาญมากนะไปในป่าในเขาไม่ได้กลัวอะไรนะ เป็น ช้างเป็นเสือท่านไม่สนใจ ไปเลยไม่กลัว เรา่นี้ไม่กลัวแต่ว่าชี้ราดไปด้วยละชิเข้าใจไหม คนไม่กลัวมันจะชี้ราดเหอใช่ไหม ถ้าถามว่ากลัวไหม ไม่กลัวแต่ชี้ราด ท่านไม่กลัว ไม่ กลัวจริง ๆ ท่านอาจารย์สឹม พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกได้ท่านไปนอนอยู่ที่ถ้ำอะไร สឹมชื่อถ้ำ เสือดาวมันมาคอยแอบกินหมากกับคน พอตีท่านไปพักที่ถ้ำ ท่านก็ไปนอนอยู่ที่ถ้ำ ท่าน นอนอยู่ในมุ้ง เสือมันมานอกมุ้ง ผ่าท่านดันกันกับมุ้งอยู่เป็นอย่างนี้ เสือมันมาฟังเสียง แคล็ก ๆ ท่านไม่ได้กลัวนี่ โห้ เสือตัวนี้มาอีกแล้วท่านว่างั้น มันเคยมาบ่อย ๆ พอมาถึงนี้ แคล็ก ๆ มาถึงนี้เจียบเลย ท่านก็นอนคลุ่มโปง มุ้งท่านก็ยื่นเอาไปไว้

พอเสียงมันเจียบลง สักเดี๋ยวก็นั่งจ้งหะมันมาถึง พอมาถึงนี้มันเอามือมาตบ ดุนะ ตบปั๊บบ ๆ อยู่นอกมุ้ง ท่านนอนอยู่ในมุ้ง มันเอาตีนมันนั่นละตบปั๊บบ ๆ มันจะ ทดลองดูว่าเป็นอะไรมันไม่รู้ พอตบปั๊บบ ๆ ท่านดุคติก ทีนี้ฟังเสียงแค้นโดดมันรู้คน อย่ำ ด่วนไป โอ๊ย ริงใหญ่เลย บอกว่าอย่าด่วนไปไปใหญ่เลย นี่ท่านอาจารย์สឹม ท่านไม่ได้ กลัวนะเสือ มันมาเป็นจ้งหะพอดีมาถึงนี้ท่านก็คอยสังเกตอยู่ท่านนอนอยู่ มันก็มาตบ ท่านเบา ๆ นะ ไม่ตบแรง ปั๊บบ ๆ ลองดู ท่านก็ทำดุคติก โอ๊ย ฟังเสียงแค้นโดดลงโน้นเลย อย่ำด่วนไป ๆ ไปใหญ่เลย มันรู้ว่าคนแล้วนั้น แต่ก่อนมันไม่รู้มันทดลองดูเป็นอะไร ๆ ตบดู พอท่านกระดุกกระดิกแล้วก็เป็งเลย เอาละ